Nr. 45

7 november 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

WIE 'T LAATST LACHT...

Zie bladzijde 26

MUG en MIK

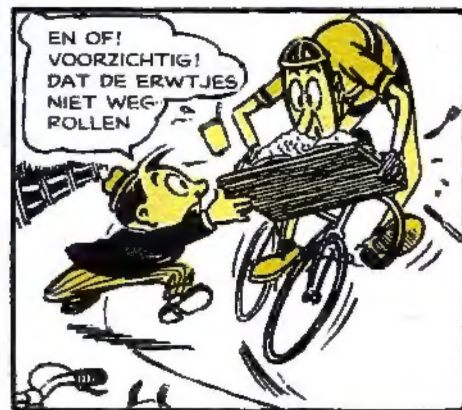
DE SPORTHELDEN

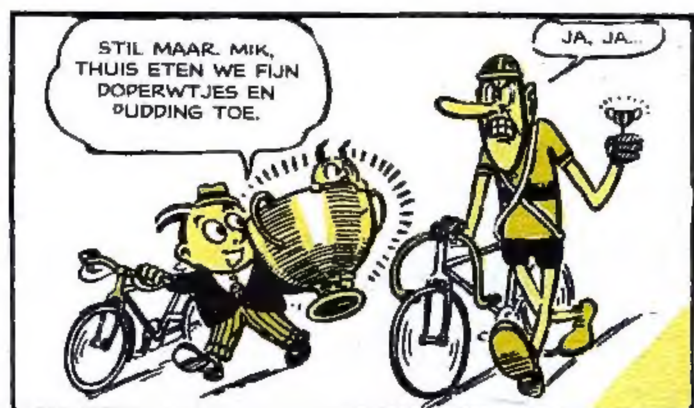

LAAG BEGONNEN,
HOOG GEKLOMMEN

Dwars door Azië

Sven Hedin, de beroemde ontdekkingsreiziger, wordt wel de moderne Marco Polo genoemd. En niet ten onrechte. Evenals Marco Polo heeft ook hij grote gedeelten van Centraal-Azië doorkruist en belangrijke ontdekkingen gedaan. Hij was ook een bekwaam schrijver en over zijn vele reizen schreef hij een groot aantal boeken, die alle gretig werden gelezen. Voor de wetenschap was zijn werk eveneens van grote betekenis.

Sven Hedin werd op 19 februari 1865 in Stockholm geboren. Zijn ouders waren welgesteld. Hij doorliep vlot de lagere en middelbare school en bezocht daarna de universiteit. In zulk een korte tijd, dat ieder er zich over verbaasde, behaalde hij zijn doctorstitel in de wijsbegeerte. Zijn toekomst en zijn werk zouden echter ergens anders liggen dan in de stille studeerkamer van een geleerde. Voordat Sven Hedin zich kon bezinnen op welke wijze hij zijn kennis zou gaan gebruiken, kreeg hij een aanbieding met een rijke Zweedse familie mee te gaan naar Bakoe in Zuid-Rusland om als huisleraar voor de kinderen van de familie op te treden. Reeds als jongen had Sven Hedin veel gelezen en gedroomd over vreemde landen en volken. Nu hij in Zuid-Rusland het verschil van leven zag met dat in zijn eigen vaderland, werd zijn belangstelling nog meer geprikkeld. Hij bleef dan ook niet lang in Bakoe. Na enkele jaren leraar te zijn geweest ging hij op reis door Perzië, Mesopotamië en het gebergte van de Kaukasus. Op deze tochten gaf hij blijk over een uitstekende opmerkingsgave, een ijzeren wilskracht en een groot doorzettingsvermogen te beschikken, de belangrijkste eigenschappen voor een ontdekkingsreiziger.

In 1890 werd hij secretaris op het Zweedse gezantschap te Teheran in Perzië. Deze functie stelde hem in staat een diepgaande studie van de Aziatische landen te maken, waardoor hij op dit gebied een groot deskundige werd. Op achtentwintigjarige leeftijd, hiertoe door de Zweedse koning in staat gesteld, ondernam hij zijn eerste grote expeditie naar Centraal-Azië. De ontberingen die hij en zijn mensen moesten doorstaan, waren groot, zo groot dat de kamelen alle van uitputting stierven. Ook zijn metgezellen moesten het opgeven. Alleen Kasim, de inlandse bediende, bleef Sven Hedin vergezellen. Hun grootste vijand in de onmetelijke woestijnen was de dorst. Tenslotte kon ook Kasim niet verder. Sven Hedin ging alleen op zoek naar water. Het geluk was hem gunstig, want hij vond een kleine poel, waaraan hij zich kon laven. In zijn laarzen nam hij het begeerde water mee voor Kasim. Hun krachten keerden terug en zij gingen voort. Op deze reis ontdekte Sven Hedin de half onder het zand verborgen resten van een oude stad.

De ontberingen van deze expeditie waren groot, maar het resultaat was belangrijk. Sven Hedin was namelijk doorgedrongen in gebieden, waar in geen eeuwen een blanke een voet had gezet. Men stelde hem daarom in staat nieuwe expedities naar deze gebieden uit te rusten.

Tijdens de reis, die van 1905-1908 duurde, ontdekte hij de bronnen van de Brahmapoetra en de Indus en het Trans-Himalajagebergte, dat naar hem het Sven-Hedingebergte werd genoemd. Ook wist hij met een inlandse monnik als tolk en een kozak als lijfwacht, na eindeloos veel moeite, als eerste blanke in Lhasa, de hoofdstad van Tibet, die voor blanken verboden terrein was, binnen te dringen. Hij mocht anderhalve maand lang de verboden stad verkennen. Toen gelastte men hem te vertrekken.

De jaren van de eerste wereldoorlog bracht hij in Zweden door. In 1923 ondernam hij een wereldreis door Noord-Amerika, Japan, Mongolië en Siberië. Vier jaar later trok hij opnieuw, nu met een groots opgezette expeditie, naar Centraal-Azië. Deze tocht duurde vele jaren en was van onschatbare waarde. Sven Hedin reisde, noteerde gegevens, deed opgravingen en bracht grote delen van dit gebied in kaart. De reisverhalen die hij hierover schreef, werden als het ware verslonden. Op 24 november 1952 stierf hij in zijn vaderland, Zweden.

A. v. Vl.

HET GEHEIMZINNIGE MEER

VOLGENDE WEEK:

OOM VERDWIJNT IN HET WATER

Brabo

DE WAGEN-MENNER

BLIKSEMSNEL GREEP BRABO DE ENORME VAAS EN WIERP HEM OMLAAG.
IK... EH... DAAR GAAT IE!

PAK AAN. DAT IS VOOR JOU!
AAAAH!

EEN VAN DE AANVALLERS LAG BEWUSTELOOS, MAAR...
EN NOU NUMMER TWEE NOG. IK ZAL HEM OOK OVER-ROMPELEN!

BRABO GREEP EEN GORDIJN EN ZWAAIDE DOOR DE LUCHT.
IK MAG HEM NIET MISSEN! WANT ANDERS...

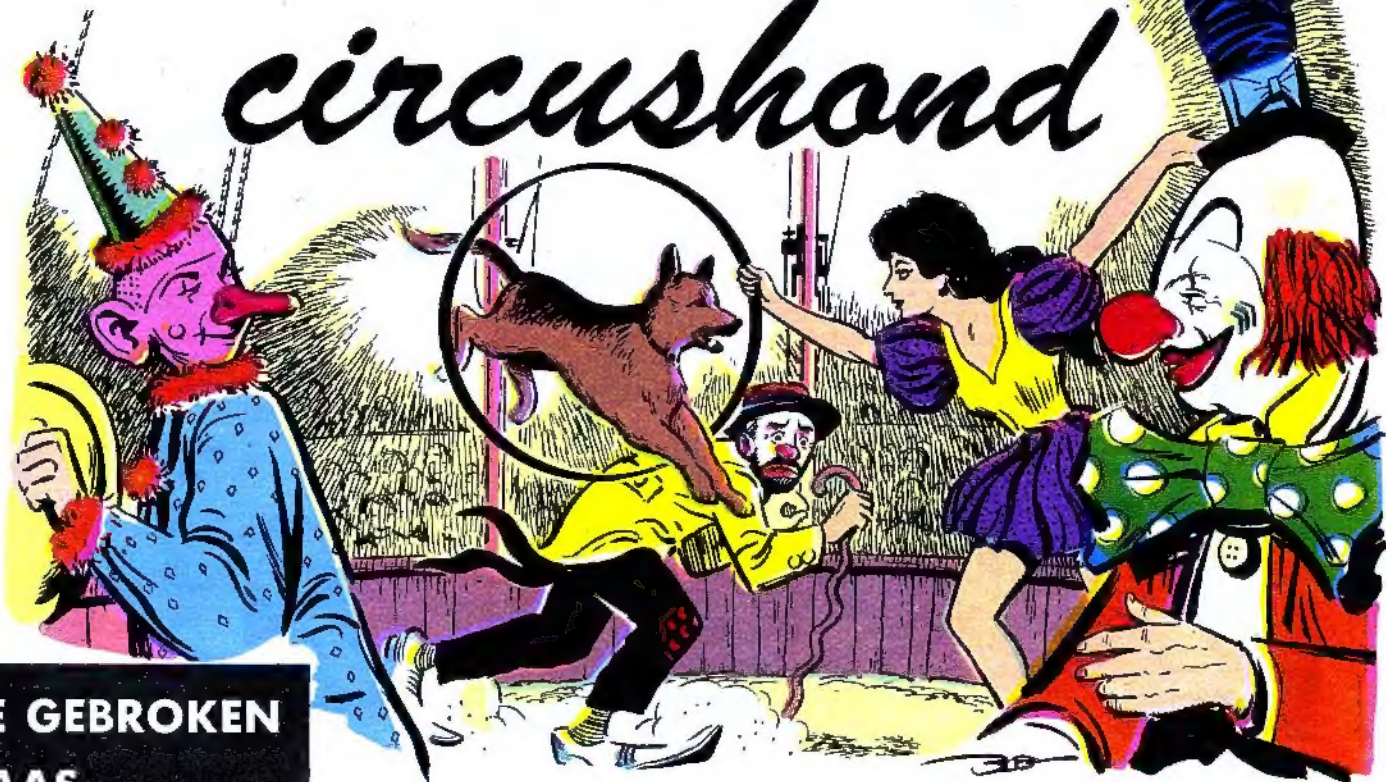

OEI!

ALS DOOR DE BLIKSEM GETROFFEN STORTTE DE NUBIËR NEER. BRABO RENDE NAAR ELDA.
VOEL JE JE GOED? WE MOETEN ER VANDOOR MET LICHTPIJL VOORDAT DE SOLDATEN TERUGKOMEN!

MAAR ELDA WAS NOG VERSUFT VAN DE HARDE VUISTSLAG EN HIJ SCHUDDE ZIJN HOOFD.
IK... IK BEN NOG VERSUFT. IK HAAL HET NOOIT! VLUCHT JIJ VOORDAT DE SOLDATEN KOMEN.
IK LAAT JE HIER NIET ACHTER. LEUN OP MIJ. WE VLUCHTEN SAMEN OF WE BLIJVEN ALLEBEI HIER!

INTUSSEN HADDEN DE SOLDATEN HET VUUR GEDOOFD EN OOK DE OORZAAK ONTDEKT.
HET IS EEN VUURPIJL! TERUG NAAR DE TEMPEL. IEMAND HEEFT ONS NAAR BUITEN WILLEN LOKKEN! HET PAARD!

Loekie de circushond

DE GEBROKEN VAAS

IV

Loekie, de slimme herdershond, stapte trots door de Hoofdstraat van het kleine Canadese stadje aan de voet van een hoge berg. Hij wist, dat de mensen hem kenden als de beroemde circusartiest en hij voelde zich een hele piet.

Met de boodschappenmand van zijn bazin tussen de tanden geklemd liep hij naast Polly door de winkelstraat, op weg naar de zaak van meneer Beets.

Polly duwde de winkeldeur open.

„Goedemorgen, meneer Beets. Ik kom nog even een paar dingen bij u kopen."

Meneer Beets was een oude man met een indrukwekkende baard. Iedereen in het stadje kende hem en kwam regelmatig bij hem boodschappen doen. Want de vriendelijke oude heer verkocht alles en nog eens alles in zijn winkel.

„Wat zal het zijn, juffrouw Polly?" vroeg hij glimlachend.

Polly keek de winkel eens rond.

„Ik zoek iets om mijn woonwagen een beetje op te vrolijken," zei ze. „Zo'n bloemenvaas als daar staat lijkt me wel." Ze wees naar de mooie bruine vazen, die op een plank stonden.

De prijs had meneer Beets op een kaartje geschreven; Polly haalde een geldstuk uit haar portemonnaie en gaf het aan Loekie, die het onmiddellijk tussen zijn tanden nam. Hij legde het muntje keurig op de toonbank en meneer Beets nam het glimlachend in ontvangst. Maar hij gaf de vaas toch maar liever aan Polly, want hij was bang dat de hond hem zou laten vallen.

„Wat een verstandig beest is die Loekie toch," zei de oude heer. „Maar hij zal toch wel niet alleen boodschappen kunnen doen. Of wel?"

Loekie wandelde wat rond in de winkel en al gauw ontdekte hij in een hoekje een zak hondebrood.

„Hola! Dat mag niet, Loekie. We hebben thuis hondebrood voor je!" zei Polly.

Meneer Beets lachte.

„Geeft u hem eens wat geld. Dan zullen wij eens kijken of hij het koopt," zei hij.

Polly had er niet zo bar veel vertrouwen in. Het leek haar een beetje te veel gevraagd van Loekies scherpzinnigheid. Hij kende de kunstjes, die ze hem geleerd had, maar of hij zelf iets zou kopen...

Ze gaf hem een muntje en Loekie pakte het weer tussen zijn tanden. Hij keek een beetje onwennig om zich heen; hij wist niet goed, wat hij ermee aan moest. Polly wierp een blik in de richting van de zak hondebrood en knikte hem toe om hem op weg te brengen.

Maar het was te moeilijk voor Loekie. Hij aarzelde een ogenblik en gaf het geldstuk toen maar aan meneer Beets.

Zou hij naar de zak hondebrood gaan? Polly en meneer Beets keken met gespannen verwachting toe. Maar Loekie verroerde zich niet.

„Ik had het wel gedacht," zei meneer Beets. „Dat kan hij toch maar niet."

Loekie keek de winkelier aan en blafte, meneer Beets deed net alsof hij het niet begreep en gaf hem een stuk zeep. Loekie raakte het niet aan en blafte nog eens. Meneer Beets legde een boek voor hem op de toonbank, maar dat was al evenmin de bedoeling en Loekie hield pas op met blaffen toen de oude man naar de zak hondebrood ging en er wat uit haalde.

Eindelijk! scheen de hond te denken. Die domme mensen ook!

„Je zou toch zeggen, dat hij wel weet

wat hij wil," zei meneer Beets, toen Loekie de deur van zijn zaak was uitgewandeld. „Maar hij heeft veel te weinig gehad voor zijn geld, juffrouw Polly. Neemt u de rest maar mee."

Polly nam de zak hondebrood van de winkelier aan en volgde Loekie. Ze was trots op haar hond en ze prees hem in alle toonaarden voor zijn schranderheid. „Knap gedaan, hoor, Loekie!" zei ze, terwijl ze samen naar huis terugwandelden.

In haar woonwagen zocht Polly meteen een plaatsje voor haar nieuwe vaas en zette de zak hondebrood weg. Want Loekie kreeg iedere dag een vastgestelde hoeveelheid, omdat hij anders te dik werd. Opgewekt ging ze naar buiten om wat bloemen te plukken.

Loekie bleef alleen achter in de woonwagen en keek maar wat in het rond. Zijn oog viel op de zak hondebrood, die Polly in de haast achter de nieuwe vaas op het kastje had gezet. Ah! Hondebrood! Hij zou nog best een paar stukjes lusten!

Loekie wist dat hij nooit iets mocht wegpakken. Maar hij vond een geldstuk op de grond en legde het op het bed. Nu had hij betaald voor het heerlijke hondebrood en de bazin kon er dus helemaal geen bezwaar meer tegen hebben, dat hij wat uit de zak haalde.

De zak stond nog steeds op het kastje achter de vaas en Loekie nam een sprong. De vaas stond hem een beetje in de weg en daarom gaf hij hem met zijn poot een tikje opzij. Maar natuurlijk viel de nieuwe vaas toen om en kletterde op de grond.

Boem!

De vaas lag in honderd stukjes. Loekie bleef er even beteuterd naar kijken. Wat had hij nu gedaan? Geschrokken liep hij achteruit, in de richting van de deur, maar op datzelfde moment ging deze open en verscheen Polly op de drempel.

„Kijk eens, wat ik een prachtige bloemen heb meegebracht voor de nieuwe va. . ."

Ze zweeg en staarde met grote ogen naar de scherven op de grond. „Maar, Loekie!" riep ze verwijtend uit.

Loekie slikte. Hij schoof stilletjes naar een hoek van het vertrek en ging daar „mooi zitten" met één poot omhoog. Hij wist, dat hij iets kwaads gedaan had en hij schaamde zich diep.

„Foei!" zei Polly. „Die mooie nieuwe vaas. Je wilde natuurlijk aan de zak met hondebrood zitten, hè?"

Tot overmaat van ramp kwam oom Jaap op dat moment binnenlopen. Hij zag de scherven op de grond en het schuldige gezicht van Loekie.

„Wat krijgen we nu?" riep hij verbaasd uit. „Heeft Loekie dat gedaan? Dat moet dan wel een ongelukje geweest zijn!"

Hij zweeg een ogenblik en vervolgde toen: „Polly, ik kom je halen. De meisjes van het circus krijgen allemaal nieuwe pakjes en ik had graag, dat jij de stof uitzocht."

Polly zei, dat ze meteen met hem mee zou gaan. Ze wendde zich tot Loekie. „Denk erom, dat je nergens aan komt, terwijl ik weg ben, Loekie. Ik ben nog erg boos op je!"

Dat was niet waar, want ze had het hem al lang vergeven. Maar ze moest wel een beetje streng tegen hem doen, anders werd hij veel te veel verwend.

Loekie keek haar na toen ze wegliep en hij slikte. Hij had zich slecht gedragen en hij wist het. Maar hij vond het vreselijk als Polly boos op hem was.

Hij snuffelde eens aan de scherven van de gebroken vaas en keek naar de zak hondebrood, die Polly opzettelijk op dezelfde plaats had laten staan. Toen viel zijn blik op het geld, dat nog op het bed lag. En plotseling kreeg hij een idee. Snel nam hij het muntje tussen zijn tanden en rende ermee naar buiten.

Zonder te aarzelen liep hij het circuskamp uit en de hoofdstraat van het stadje in en hij stopte niet voordat hij de winkel van meneer Beets had bereikt.

De winkelier stond achter de toonbank een klant te helpen, toen Loekie de winkeldeur openduwde en naar binnen stapte. Even bleef hij staan bij de klant, snuffelde en keek omhoog. Hij was afgericht als politiehond; zijn instinct zei hem dat de man niet te vertrouwen was. Maar hij had nu geen tijd. Hij legde zijn geldstuk op de toonbank en keek de oude meneer Beets aan.

„Asjemenou. Nog meer hondebrood?" zei meneer Beets verbaasd. „Wat zegt u me daarvan, meneer? U hebt nog nooit zo'n schrandere hond gezien. Hij hoort bij het circus. En weet u wat hij komt kopen? Hondebrood."

„Dat geloof ik niet," antwoordde de vreemdeling.

Meneer Beets liep naar de grote zak hondebrood in de hoek van de winkel en haalde er een handjevol uit.

En daar, achter de toonbank, lag meneer Beets met een prop in zijn mond en vastgebonden handen en voeten

Maar Loekie pakte het niet aan. Hij blafte hard en schudde zijn kop, zoals hij dat in het circus altijd voor het publiek deed.

„Hij moet helemaal geen hondebrood hebben," zei de vreemdeling.

„Eh. . . wat dan, Loekie? Heeft je bazin je voor een andere boodschap uitgestuurd? Je hebt zeker je briefje onderweg verloren!"

Meneer Beets streek eens over zijn kin. Hij pakte allerlei dingen uit zijn winkel, maar Loekie schudde steeds blaffend zijn kop.

Plotseling raakte het geduld van de hond op. Hij sprong op de toonbank, strekte zijn voorpoten uit naar een plank en greep. . . een vaas. Precies zo'n zelfde vaas als Polly had gekocht.

„Hola!" riep de oude man uit. „Maar dat kun je niet kopen voor dat geld. Die vazen zijn veel duurder! Kom terug!" Maar de vreemdeling had de deur al voor Loekie geopend en het volgende moment was de hond met de vaas verdwenen.

„Ziezo," zei de vreemdeling tegen meneer Beets. Hij draaide de sleutel van de winkeldeur om en trok het gordijn ervoor. „Ik kom niet zo maar iets kopen, maar om uw geld. Draai u om, terwijl ik de kas leeghaal. Probeer niet te schreeuwen, want niemand kan u horen. Ik heb een bordje voor de deur opgehangen met „Tijdelijk gesloten" en we hoeven dus niet bang te zijn, dat iemand ons komt storen."

Intussen rende Loekie dolgelukkig met zijn vaas terug naar de woonwagen. Nu kon hij zijn bazin tenminste eens een mooi geschenk geven. . .

Toen Polly een half uurtje later de woonwagen binnenstapte, zag ze de gloednieuwe vaas op het bed liggen; ze keek stomverbaasd naar Loekie, die in een hoek van het vertrek zat. Een nieuwe vaas! Ze wist niet wat ze ervan moest denken en rende naar buiten.

„Oom Jaap!" riep ze. „Hebt u iemand gestuurd om een nieuwe vaas voor me te halen? Wat aardig van u!"

Maar oom Jaap verzekerde haar met de hand op het hart, dat hij niets van een nieuwe vaas wist.

Loekie was achter zijn baas aan gelopen en zwaaide trots met zijn staart. En toen pas begreep Polly het.

„Loekie! Heb jij die vaas gehaald? Maar. . . hoe is dat mogelijk?"

Loekie begreep niet waarom zijn bazin hem zo vreemd aankeek.

„Oom Jaap, Loekie moet die vaas bij meneer Beets gestolen hebben." Ze beet op haar lip. „Ik zou niet weten hoe hij er anders aan gekomen is."

Oom Jaap keek naar Loekie en hij knikte.

„Ja. Hij zal die vaas weggepakt hebben. Hij wist de winkel, waar jij de eerste vaas gekocht hebt, en. . . Ga alsjeblieft meteen terug naar de winkel, anders gaan de mensen nog denken, dat we Loekie erop uit sturen om te stelen."

Met hangende oren liep Loekie achter Polly aan door de Hoofdstraat. Hij begreep er niets van. Mensen waren toch maar rare wezens! Nu had hij zijn bazin willen verrassen met een nieuwe vaas en daar kreeg hij alweer een standje!

Toen ze bij de winkel van de oude meneer Beets aankwamen, zagen ze dat de gordijnen waren dichtgetrokken; en op de deur zagen ze een bordje met de woorden „Tijdelijk gesloten"!

Polly wilde wachten, maar Loekie scheen iets bijzonders opgemerkt te hebben. Hij snuffelde aan de drempel van de deur en luisterde aandachtig. Binnen in de winkel scheen hij geluiden te horen, die hij zich herinnerde uit de tijd dat hij nog politiehond was. Er was iets mis, begreep hij. Even krabbelde hij aan de deur. Toen schoot hij als een pijl uit een boog de hoek om naar de achterkant van het huis. Hij had binnen iemand zachtjes horen kreunen en daar moest hij het zijne van hebben.

Aan de achterkant van het huis stond een raam open, maar het was te hoog voor Loekie om erdoorheen te springen. Polly kwam achter hem aan en zag hem springen.

„Wat is dat nou weer, Loekie?" riep ze uit. Ze liep op het raam af en keek omhoog. Op hetzelfde moment nam Loekie een sprong. Hij belandde op Polly's schouders, zette zich af en schoot bliksemsnel door het hoge raam het huis binnen.

Hij rende door de achterkamer naar de winkel. En daar, achter de toonbank, lag meneer Beets met een prop in zijn mond en vastgebonden handen en voeten.

Loekie verloor geen seconde tijd. Hij had geleerd hoe hij mensen moest bevrijden van touwen en hij begon ijverig op de dikke koorden te knagen. Spoedig was meneer Beets bevrijd. Hij nam de prop uit zijn mond en rende naar de winkeldeur, waar Polly stond te wachten.

„Ik ben bestolen!" riep hij uit. „Al mijn geld is weg. Die geweldige hond van u heeft me van mijn touwen bevrijd."

Polly staarde hem verbaasd aan. Dus daarom wilde Loekie met alle geweld de winkel binnendringen!

„De dief was een jonge, gladgeschoren man!" riep meneer Beets uit. Hij rende de straat op, maar er was natuurlijk geen spoor van de dief meer te bekennen.

Loekie liep nog steeds heen en weer in de winkel en snuffelde op de grond. Hij rook het spoor van de dief en hij gromde.

Polly was trots op hem en ze klopte hem op de rug. „Wat ben je toch een verstandig beest," zei ze. Maar er was nog meer te doen. Als Loekie vlug was, zou hij de dief misschien nog kunnen achterhalen.

„Zoek de dief!" zei ze tegen Loekie. „Zoek!"

Loekie keek haar een ogenblik aan, snuffelde nog eens en rende toen de straat

LEO LEEP

Hij sprong grommend op de oude man af en gaf een ruk aan de baard.

op. Meneer Beets en Polly kwamen achter hem aan, maar ze konden hem natuurlijk niet bijhouden.

Het spoor van de dief eindigde bij een bushalte; Loekie bleef daar wachten, totdat meneer Beets en Polly hem ingehaald hadden

Er stonden een paar mensen op de bus te wachten; Polly vroeg hun of ze misschien een vreemdeling gezien hadden. Een jonge man met een gladgeschoren gezicht. Een dame zei, dat er alleen een krom lopende oude man met een baard en een donkere bril in de vorige bus was gestapt.

„Dat is de enige vreemdeling, die ik gezien heb."

„Als ik u was, zou ik het maar aan de politie doorgeven," zei Polly tegen meneer Beets. „Het is jammer, dat Loekie zijn spoor is kwijtgeraakt."

Ze wilde naar huis teruggaan, maar herinnerde zich plotseling de vaas. „Dat is waar ook. Ik kwam u de vaas terugbrengen, meneer Beets. Die heeft Loekie zeker bij u weggepakt?"

De oude man glimlachte

„Houdt u hem maar, hoor," zei hij. „Dat ben ik Loekie wel schuldig."

Loekie was de hele dag een beetje somber. Het zat hem nog steeds dwars, dat hij het spoor van de dief was kwijtgeraakt; als echte politiehond kon hij dat moeilijk verkroppen.

Maar toen hij die avond de arena van het circus binnenstapte om zijn nummer te brengen met Polly, scheen hij weer een beetje op te vrolijken. Het welkomstapplaus van het publiek deed hem goed en welgemoed begon hij zijn kunstjes uit te voeren. Maar halverwege hield hij plotseling op. Hij snoof een paar maal, draaide zich om en sprong tussen de eerste rijen van het publiek

Op de tweede rij zat een oude man met een baard; tot ieders verbazing rende Loekie recht op deze bezoeker af.

De mensen sprongen op en begonnen te schreeuwen, maar Loekie liet zich niet van de wijs brengen. Hij sprong grommend op de oude man af en gaf een ruk aan de baard

Er kwam een jong, gladgeschoren gezicht onder vandaan! Woedend probeerde de vermomde man de hond van zich af te schudden. Hij haalde bliksemsnel een revolver te voorschijn, maar Loekie zette zijn tanden in zijn pols en schudde er net zo lang aan totdat het wapen kletterend op de grond viel

„Een jongeman met een valse baard," mompelde Polly verbaasd. Toen ging haar plotseling een licht op. „Houd de dief!" riep ze en circusknechten schoten toe om de jongeman te arresteren.

Ze brachten hem naar oom Jaaps woonwagen, daar legde de man een volledige bekentenis af. Hij was het, die de overval had gepleegd op de winkel van meneer Beets.

Om Jaap stapte trots de circustent binnen om het grote nieuws aan het publiek te vertellen

„Dames en heren," zei hij in de microfoon. „Vanmiddag is de oude heer Beets van de winkel in de Hoofdstraat beroofd door een jongeman. Onze schrandere hond Loekie bevrijdde de winkelier en volgde het spoor van de dief geruime tijd, maar hij raakte het helaas kwijt. Zoals u met eigen ogen gezien hebt, is Loekie er toch nog in geslaagd de dief te grijpen. Hij had zich vermomd als oude man met een baard, maar daardoor liet Loekie zich natuurlijk niet van de wijs brengen. De dief heeft een volledige bekentenis afgelegd en is inmiddels al overgeleverd aan de politie."

Even was het stil in de grote circustent. Toen barstte een oorverdovend gejuich los.

„Lang leve Loekie!" riepen de mensen.

En Loekie nam trots met zijn staart zwaaiend de hulde in ontvangst. Hij vond het heerlijk, dat iedereen tevreden over hem was.

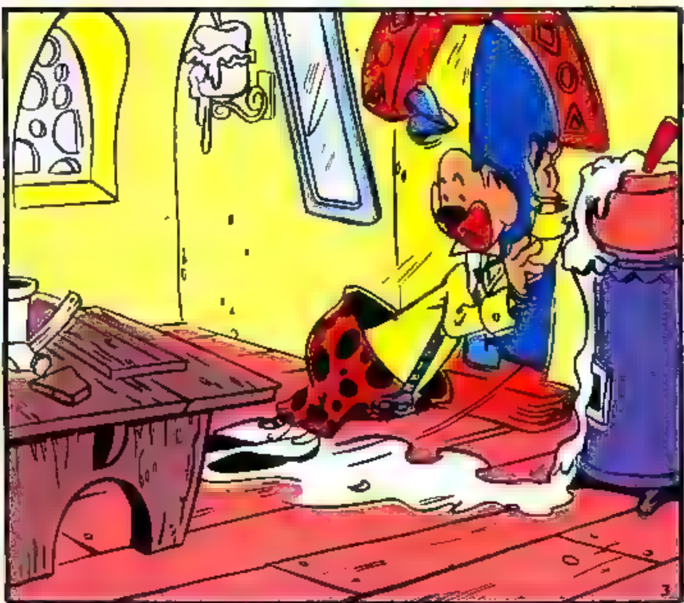
SPELEND

Iedereen was opgetogen dat het gesneeuwd had. Nu konden ze fijn gaan sleeën. „Jipie-éé," gilde Kwink de clown toen hij zijn vrienden zag. Ik wil ook een slee, ik ga er een maken, dacht hij, niets aan voor een handige jongen zoals ik.

Kwink holde naar huis en begon aan zijn slee. Hij pakte alle gereedschap en zette een pot lijm op de kachel. „Ik maak de mooiste stroomlijnslee van heel Speelgoedland," zei hij. Intussen merkte hij niet dat de lijm op de vloer droop.

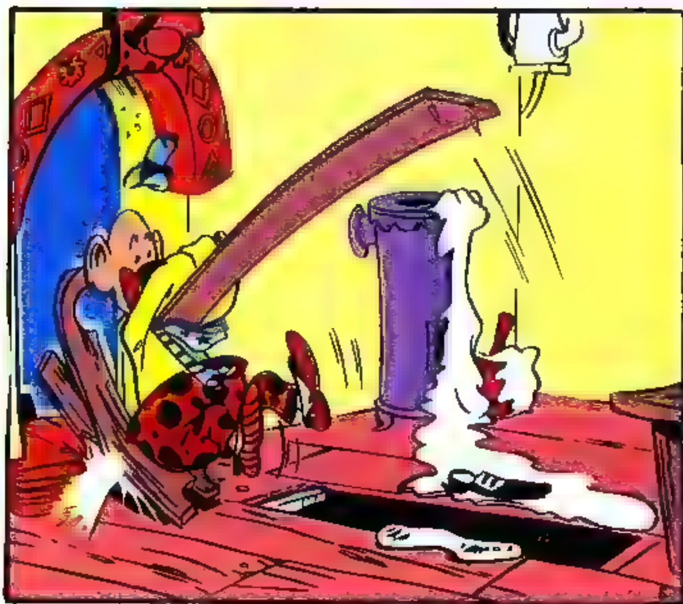
Pas toen Kwink een pas opzij wilde gaan, merkte hij iets. Wat raar, dacht Kwink, mijn voeten blijven staan. Zouden ze moe zijn? Hij keek naar de grond en zag de lijm. „Nee maar, ik zit vast," schrok hij, „wie helpt me er nu uit?"

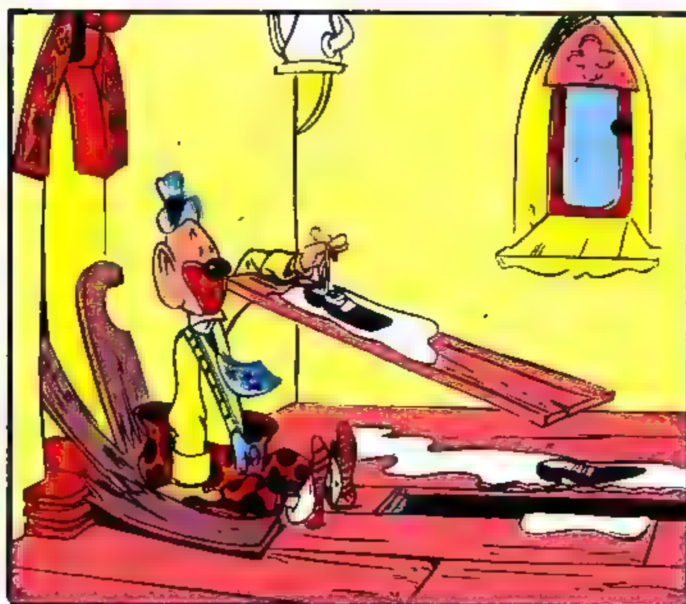
„Help, maak me los," gilde Kwink. Maar niemand kwam en Kwink moest zichzelf dus losmaken. Hij trok zijn veters los en stapte uit zijn schoenen. Kwink vond het slim bedacht van zichzelf. „Heb ik dat even fijn opgelost," lachte hij. „Nu mijn schoenen nog."

SPEELGOED

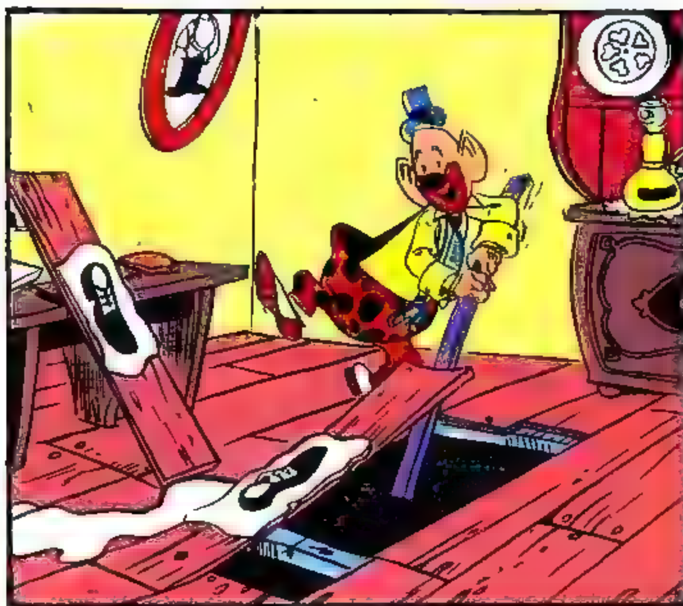

Maar dat ging niet zo gemakkelijk als hij hoopte. De lijm was hard geworden en de schoenen zaten muurvast. Eerst trok Kwink aan de linkerschoen, toen probeerde hij de rechter. Maar hij rukte een plank uit de vloer! Hij schrok ervan.

Kwink tuimelde achterover en viel boven op de planken voor de slee, die hij wilde maken. „Jammer," zei Kwink, „nu zijn de planken gebroken, wat nu?" Hij keek eens naar de schoen die op de plank zat vastgelijmd. „Ik weet wat," zei hij opgelucht.

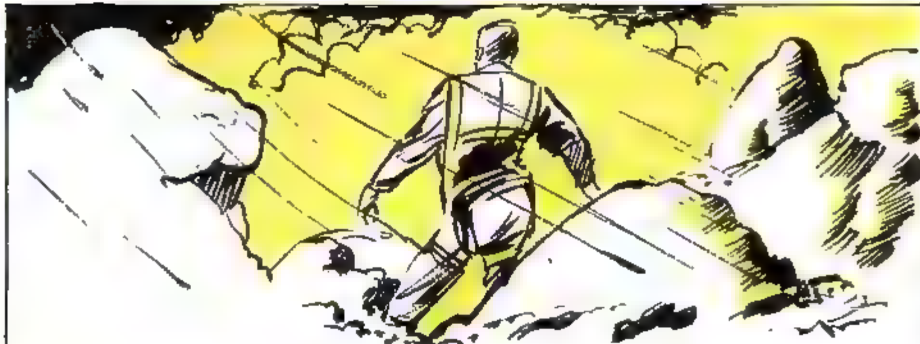

Toen deed Kwink iets heel vreemds. In plaats dat hij de plank weer in de vloer spijkerde, begon hij nog een plank los te wrikken. „Dat wordt nog véél fijner dan een slee," lachte hij. „Zul je de anderen straks grote ogen zien opzetten!"

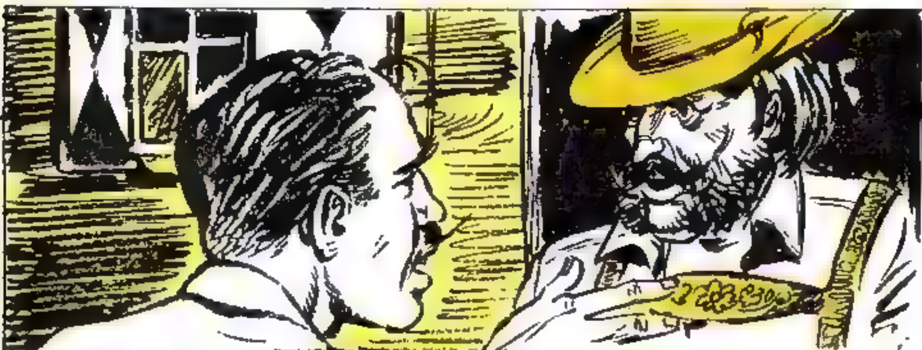
Weet je waar Kwink de planken uit de vloer voor gebruikte? Hij gebruikte ze als ski's! Zijn vrienden keken stomverbaasd. „Ik was een slee aan het maken, maar het liep mis," vertelde hij „Maar goed ook, want ski's gaan veel harder dan een slee."

Captain
JOKER

DE SPRONG MET HET VALSCHERM WAS BETER AFGELOPEN DAN JOKER HAD DURVEN HOPEN. DE STORMWIND HAD HEM NIET ZO VER LATEN AFDRIJVEN; HIJ HAD GOED IN ZIJN HOOFD GEPRENT IN WELKE RICHTING HIJ DE LICHTJES HAD GEZIEN

HIJ WAS OP DE HELLING VAN EEN BERG TERECHTGEKOMEN.
ONVERWIJLD BEGON HIJ

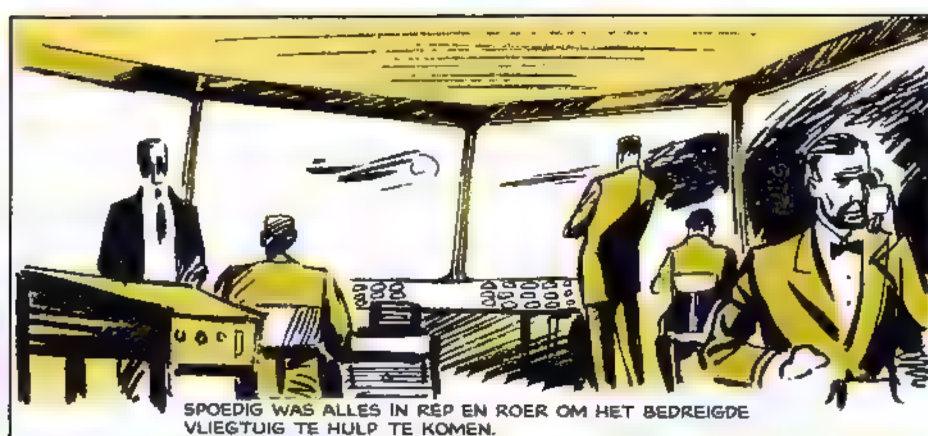

NAAR BENEDEN TE KLAUTEREN IN DE RICHTING VAN DE REDDENDE LICHTJES. NA EEN ZWARE TOCHT VAN BIJNA EEN HALF UUR BEREIKTE HIJ OPGELUCHT EEN GROOT HUIS.

OP ZIJN KLOPPEN KWAM SPOEDIG EEN BEJAARDE MAN DE DEUR OPENEN.
HIJ ANTWOORDDE OP JOKERS VRAAG DAT HIJ HELAAS GEEN TELEFOON HAD;
HIJ KON HEM ECHTER WEL SKI'S LENEN.

JOKER NAM HET AANBOD DANKBAAR AAN.
HAASTIG BOND HIJ DE SKI'S ONDER EN...

VLUG GLEED HIJ IN DE RICHTING WELKE DE OUDE MAN HEM HAD AANGEWEZEN.
HET DORP WAS NIET VER, NA EEN TOCHT VAN EEN KWARTIER KON JOKER HET WEL BEREIKEN, ZEI DE MAN...

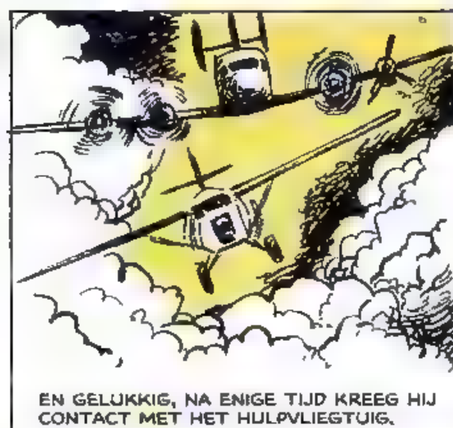

WEGENS HET SLECHTE WEER DUURDE HET LANGER, MAAR JOKER BEREIKTE TOCH ONGEDEERD HET DORP, WAAR HIJ HET VLIEGVELD VAN BERN KON WAARSCHUWEN.

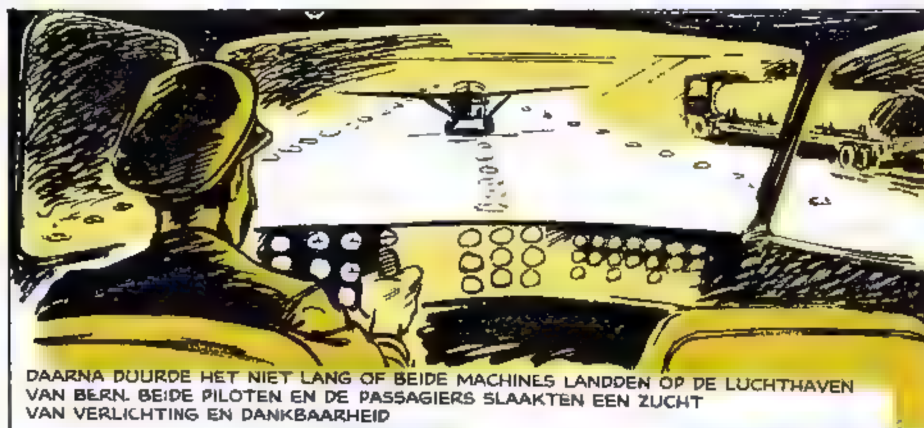

SPOEDIG WAS ALLES IN REP EN ROER OM HET BEDREIGDE VLIEGTUIG TE HULP TE KOMEN.

TWIJFELEND KEKEN ENKELE BEAMBTEN NAAR BUITEN. HET ZOU EEN MOEIL' .E TOCHT WORDEN.

MAAR DADELIJK WERD TOCH EEN MACHINE GEREEDGEMAAKT OM

HET VLIEGTUIG DAT IN NOOD VERKEERDE, NAAR HET VLIEGVELD TE LOODSEN. ZO GOED EN KWAAD ALS HET GING BLEEF DE PILOOT VAN HET GROTE VERKEERSVLIEGTUIG INTUSSEN IN DE RICHTING BERN KOERSEN.

EN GELUKKIG, NA ENIGE TIJD KREEG HIJ CONTACT MET HET HULPVLIEGTUIG.

DAARNA DUURDE HET NIET LANG OF BEIDE MACHINES LANDDEN OP DE LUCHTHAVEN VAN BERN. BEIDE PILOTEN EN DE PASSAGIERS SLAAKTEN EEN ZUCHT VAN VERLICHTING EN DANKBAARHEID

ONDERTUSSEN HAD JOKER EEN AUTO WETEN TE HUREN, WAARMEDE HIJ NAAR BERN KON REIZEN OM DAAR ZO GAUW MOGELIJK DE REIS VOORT TE ZETTEN.

OP HET VLIEGVELD WERD HIJ ZO UITBUNDIG BEDANKT VOOR ZIJN MOEDIGE HULPVERLENING, DAT HIJ ER VERLEGEN DOOR WERD.
EEN MAN MET EEN HOOFDDOEK WILDE HEM SPREKEN.

De man van staal

DE SJEIK GREEP ZIJN WATERPIJP. TED FLUISTERDE KEN IETS IN.

IK GEEF HET NIET OP, WE MOETEN BENZINE KRIJGEN OM FRANK TE ACHTERHALEN. KAN ARCHIE HEM NIET OVERBLUFFEN?

TED OVERDACHT HOE HIJ ARCHIE KON LATEN OPTREDEN.

EVEN LATER KLONK DE HARDE STEM VAN ARCHIE DOOR HET VERTREK.

MAG IK U VUUR AANBIEDEN, GROOTMACHTIG HEER!

ARCHIE HIELD ZIJN AANSTEKER BIJ DE WATERPIJP.

DE REUSACHTIGE BEDIENDE SCHROK GEWELDIG.

DE STALEN MAN LEEFT!

ARCHIE WIST HANDIG GEBRUIK TE MAKEN VAN DE ONTSTELTENIS.

HET SPIJT ME DAT IK UW BEDIENDE LIET SCHRIKKEN. MAG IK U KOELTE TOEWUIVEN?

MERKWAARDIG! ZO'N BEDIENDE IS GOUD WAARD!

KEN KREEG NU WEER HOOP.

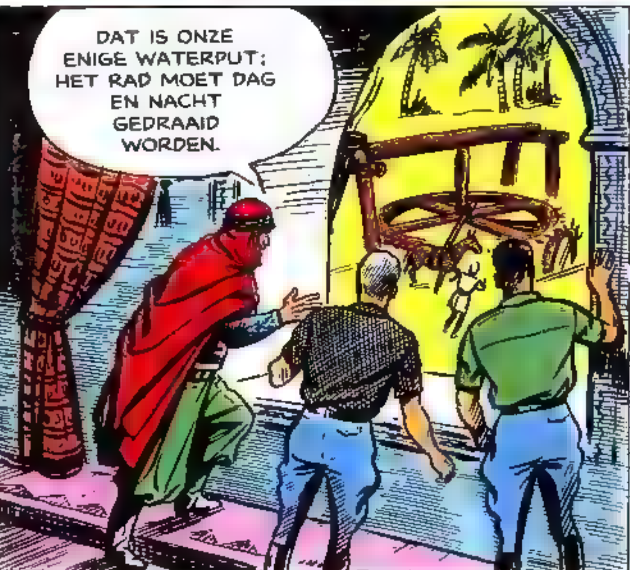
ARCHIE HEEFT HEM INGEPALMD ALS HIJ ONS NU MAAR BENZINE WIL VERKOPEN!

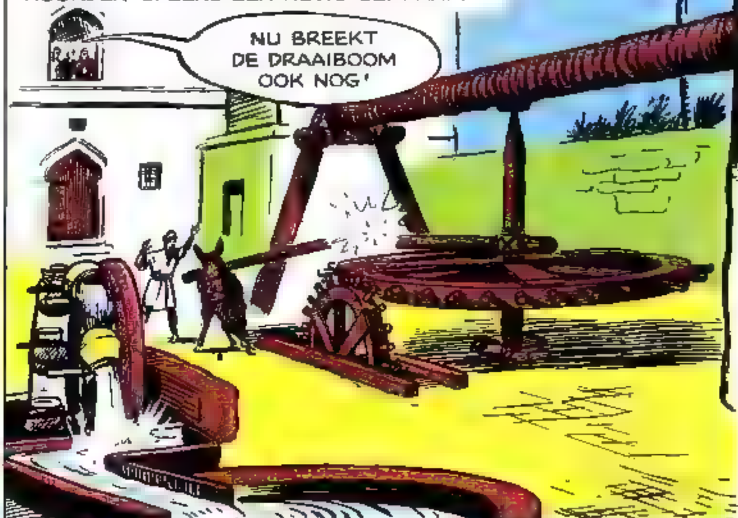
WE MOETEN WACHTEN TOT DE SJEIK SPREEKT OOSTERSE BELEEFDHEID!

EINDELIJK NAM DE SJEIK HET WOORD.
TREED NADER, EIGENAARS VAN DE MAN VAN STAAL. WAT VOERT U HIERHEEN?

TED ANTWOORDDE VRIENDELIJK.
OM ONZE TOCHT DOOR DE WOESTIJN VOORT TE ZETTEN VERZOEKEN WIJ U ONS BENZINE TE VERKOPEN. EEN MENSENLEVEN STAAT OP HET SPEL.

HET GEZICHT VAN DE SJEIK VERTROK.
HOE DURF JE? IK VERKOOP NIEMAND EEN DRUPPEL. IK HEB GENOEG ZORGEN AAN M'N HOOFD

DAT IS ONZE ENIGE WATERPUT: HET RAD MOET DAG EN NACHT GEDRAAID WORDEN.

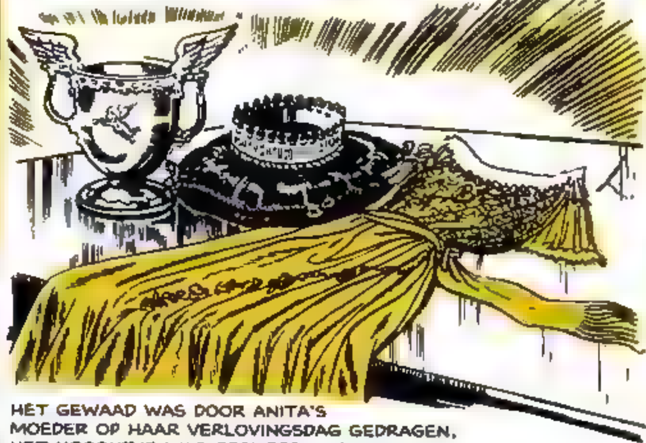

TED EN KEN KEKEN UIT HET VENSTER EN HOORDEN OPEENS EEN HEVIG GEKRAAK.
NU BREEKT DE DRAAIBOOM OOK NOG!

DE SJEIK WAS RAZEND.
HET DUURT DAGEN VOORDAT HET GEMAAKT IS. WAT MOETEN WE BEGINNEN? HOPELOOS...
WE HEBBEN GEEN WATER MEER, MACHTIGE VORST!

DE SJEIK EN ZIJN BEDIENDEN LIEPEN NAAR BUITEN. TED LACHTE EENS.
DAT IS EEN KANS VOOR ONS OM BENZINE TE KRIJGEN, KEN. ARCHIE, AAN HET WERK, JONGEN!

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

IN DE CEL SPRONG RUDOLF OVEREIND TOEN DE DEUR OPENGING.

IK WEET WAAROM U MIJ GEVANGEN HOUDT U BENT BANG DAT IK UW SMERIGE PLANNEN ZAL VERRADEN, HÈ? U BENT ALLEEN OP HET GELD UIT!

DAT IS MAAR ÉÉN REDEN!

GRAAF ROFFSTEIN GAF SNEL EEN ORDER.

GRIJP HEM EN TREK ZIJN JAS UIT

WAT... WAAROM?

DE GRAAF DEED HET KISTJE OPEN EN NAM ER EEN FOTO UIT

ROL ZIJN LINKERMOUW OP WE ZULLEN EENS ZIEN, HOOGHEID!

ROFFSTEIN HIELD DE FOTO NAAST HET TEKEN OP RUDOLFS ARM.

8

8

PRECIES GELIJK!

PRINS ERIK WERD ASGRAUW TOEN HIJ HET ZAG

JE HEBT GELIJK, ROFFSTEIN.

EEN GROOT GEVAAR VOOR ONS, HOOGHEID

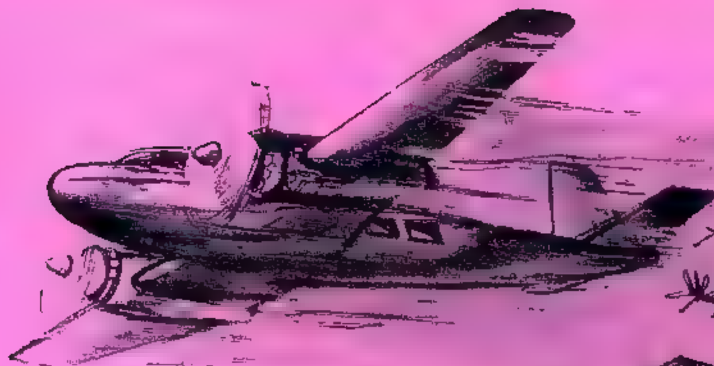
ROFFSTEIN GAF DE BEWAKERS BEVEL DE CEL TE VERLATEN.

WAT HEEFT DAT TE BETEKENEN, ZEG OP!

GOED, DE MUREN KUNNEN TOCH NIETS VERKLAPPEN... LUISTER...

WOEDEND SNAUWDE ERIK HEM TOE...

JIJ BENT MIJN NEEF DE ZOON VAN MIJN VADERS OUDSTE BROER DE TROONOPVOLGER VAN HILVANIA!

Het geheim van de vliegende dokter

DOOR E. EERESFORD

II

KORTE INHOUD: Lis en Tom Tinford gaan een maand logeren op de boerderij van hun vaders vriend in Australië; later zullen zij naar Nieuw-Zeeland gaan, waar hun vader benoemd is aan een landbouwschool. Zij reizen per vliegtuig. Bij het vertrek krijgen zij van hun vriendjes een cadeautje dat „schietklaar" is.

Weet u, we weten nú wel wat het is, maar we wisten het niet toen we het kregen, en we hadden het niet aangenomen als we het wel hadden geweten, maar nu kunnen we er niets meer aan doen," zei Tom, die er het beste van probeerde te maken. De steward keek verwonderd

„Je moet me niet zo nieuwsgierig maken," zei hij. „Ik begin gewoon te geloven, dat je er vandoor bent met staatsgeheimen."

„Ik had nooit gedacht, dat we zo gauw al in moeilijkheden konden komen," zei Lis, die nu maar het papier van het pakje trok. Naarmate het pakje kleiner werd, voelden de twee zich ook kleiner en kleiner worden. En toen... tot hun grote verbazing zagen zij niet de revolver, die zij hadden verwacht, maar een splinternieuw glanzend fototoestel. Ze keken elkaar met open mond aan.

„Bijzonder mooi," zei de steward. „Maar jullie behoeven je helemaal niet schuldig te voelen, hoor. Op sommige luchthavens willen ze niet hebben dat er foto's worden genomen, maar dan waarschuwt de stewardess altijd van tevoren. Ik heb ook zo'n toestel thuis, je kunt er prima plaatjes mee maken." Hij knikte en liep toen terug over het middenpad.

„Oef," zei Tom en hij zuchtte van opluchting. „Ik zag ons al op de volgende landingsplaats in boeien wegmarcheren. Ze moeten een hele tijd hun zakgeld gespaard hebben om zo iets voor ons te kunnen kopen."

„Het is enig," zei Lis. „Nu begrijp ik, waarom Patty verleden week zo geheimzinnig door de telefoon deed Ze was vast bang zich te verspreken. Ik hoop maar, dat het niet al te duur is geweest."

„Ik begrijp nu wat Patty bedoelde met: het is schietklaar. Echte fotografen spreken toch altijd van een plaatje schieten? Er zit dus een film in."

„Nu moeten we overal foto's nemen om aan hen op te sturen als we eenmaal in Australië zijn. Kijk eens, er zijn nog een paar filmrolletjes bij en een briefje." Ze trok het tussen de papieren vandaan.

„Voor onze emigrerende vrienden met de allerbeste wensen voor een goede toekomst. Vier oude kameraden".

„Leuk!" prees Tom. Hij begon de gebruiksaanwijzing van de camera te lezen, terwijl Lis weer door het raam tuurde. Voordat zij het wisten, waren ze al boven de zee. En wat leek het water blauw van zo'n grote hoogte. Ze zagen helemaal geen wolken, alleen af en toe een enkel wit streepje. Ze vlogen over schepen die zo klein en speelgoedachtig waren, dat zij zich niet konden voorstellen, dat het echte schepen waren.

Glimlachend overhandigde de passagier die vóór hen zat hun een vel papier waarop alle gegevens over het vliegtuig stonden: de snelheid, hoogte, windrichting enzovoort. Er stond ook op, dat zij hun horloges op één uur moesten zetten. Juffrouw Brent kwam weer rond en vroeg of zij nog iets wilden hebben. Maar nu konden ze toch werkelijk niet meer en daarom weigerden ze vriendelijk

Ze hadden gewoon geen tijd om een boek uit de bibliotheek te halen, want daar ging het lichtje al weer branden met de mededeling: Niet roken, riemen vastmaken. Er werden weer snoepjes rondgedeeld om op te kauwen, als de machine ging landen

Juist waren Tom en Lis hun bezittingen bij elkaar aan het zoeken, toen juffrouw Brent aan hen kwam vragen of ze twee schoudertassen wilden hebben Het waren donkerblauwe tassen met ritssluitingen, waarop de letters van de maatschappij

stonden Zowel Lis als Tom was er erg blij mee. Zij konden er gemakkelijk hun camera, handschoenen, dassen, kaarten en alle andere dingen die zij hadden gekregen in opbergen.

Het had geregend en de wind was koud toen zij uit het vliegtuig stapten. ,,We zijn nu in Zwitserland, we zijn nu in Zwitserland," mompelde Lis in zichzelf. Maar hoe vaak zij het ook herhaalde, het leek niet waar te zijn. Ze had pas twee en een half uur tevoren nog staan praten met haar familie en vrienden in Engeland.

Achter de grondstewardess liepen de passagiers naar het restaurant. Binnen was het lekker warm en ze zaten al gauw aan een tafeltje, terwijl meisjes met lekkere hapjes rondliepen. Lis en Tom vonden het echter maar beter te wachten tot ze weer in de lucht zouden zijn

,,We worden zo rond als een ton, als we op deze manier tot Australië doorgaan," zei Tom. ,,Zeg, zouden we hier niet een paar prentbriefkaarten kunnen kopen om naar huis te sturen? Het zou zo leuk voor moeder zijn en de postzegels zijn goed voor Chesters verzameling."

Ze vroegen het aan een van de meisjes en deze bracht ze naar een loket, waar ze kaarten en postzegels konden kopen Lis was wég van een paar prachtige Zwitserse poppen. Wat zou ze er graag een hebben gekocht, maar Tom zei heel verstandig, dat als ze nu al allerlei dingen kochten, ze al heel gauw zouden moeten bijbetalen voor de extra-bagage

,,Nou, het is wel jammer," zuchtte Lis en ze keek nog eens spijtig naar een klein popje met blonde vlechten, dat in Zwitsers boerenkostuum was gekleed. Ze keek maar gauw een andere kant uit. Daar zaten de andere mensen uit het vliegtuig. Ze had altijd gedacht, dat mensen die gewend waren door de lucht te reizen wel heel opwindend moesten zijn Maar aan geen van hen was iets bijzonders te zien. Er waren twee baby's bij in reiswiegjes en verscheidene kleine kinderen. Maar de rest was zeker zo oud als vader en moeder

Toen ze de kaarten hadden geschreven en ze aan iemand van de luchtvaartmaatschappij hadden gegeven, wilde Tom opstappen om een paar foto's te maken.

,,We zijn hier maar een uurtje," zei hij rondkijkend. ,,We moeten goed opletten, want anders zullen we er ons later misschien niets meer van herinneren. Kom, ga mee naar buiten."

Juist kwam een waterig zonnetje van achter een wolk vandaan. Als een echte vakman zakte Tom door op één knie en nam een foto van de machine, zó, dat hij zowel het grote vliegtuig als de weerkaatsing in een plas water erop kreeg. Lis stond dromerig toe te kijken.

,,Nu een foto van jou," zei Tom tegen Lis. ,,Die komt in het album thuis Nee, je moet niet daar gaan staan, een beetje dié kant op, zodat ik een stuk van het gebouw krijg en een vliegtuig op de achtergrond."

Hij gedroeg zich echt als beroepsfotograaf. Eerst moest Lis een paar pas naar links, toen weer wat naar voren en tenslotte weer iets opzij voordat hij tevreden was. Lis werd er wat kriebelig van. Toen Tom voor de vierde keer zei: ,,Toe nou, lach nou eens, kijk niet zo zuur," stak zij haar tong uit en juist op dat moment knipte Tom

,,Nou, jij bent ook een mooie," viel Tom uit en toen zij lachte over zijn verontwaardiging, drukte hij opnieuw af ,,Die zal een stuk beter zijn," zei hij ,,Het is alleen jammer, dat er juist een paar mensen achter je liepen. Maar er is niks aan te doen, want de rol is op en de andere films zitten in het vliegtuig."

De zon verdween weer achter de wolken en de eerste regendruppels vielen. Ze liepen vlug terug naar het restaurant en botsten bijna tegen de drie mannen, die achter Lis hadden gelopen, toen de foto werd genomen. Ze staakten even hun gesprek toen de kinderen hen passeerden en een van de mannen ging een stap achteruit en zei: ,,Neem me niet kwalijk, juffrouw."

Lis glimlachte even, maar de blik van de man beviel haar niet erg en ze was blij toen ze uit het gezicht waren.

,,Wat een onguur drietal," zei Tom ,,Ik zou niet graag met ze te maken hebben"

,,Och kom," zei Lis, ,,die zien wij immers toch nooit weer!" Maar ze had

„Nu een foto van jou," zei Tom.

ongelijk, want een van de mannen was hen achterna gelopen en riep nu: „Hee, jongens, luister eens even!"

Tom haalde zijn schouders op en stopte de camera in de reistas

„Kunnen wij iets voor u doen?" vroeg hij beleefd. De onbekende man nam zijn hoed af en veegde met de hand over zijn kale hoofd. Hij was een stevige man, niet groot en niet klein, en hij droeg een lichtbruine regenjas met een ceintuur, die bijna tot op zijn enkels viel. Hij scheen niet op zijn gemak te zijn

„Mijn naam is Brook," zei hij plechtig. Hij wachtte even, zodat Lis wel moest antwoorden: „Wij heten Tinford, Elisabeth en Tom."

„Prettig kennis te maken," zei meneer Brook en hij maakte een kleine buiging. Ze gaven elkaar een hand, want dat scheen erbij te horen.

„Zeg, jongens," ging hij door en hij streek zich weer eens over het hoofd, „zouden jullie me niet kunnen helpen? Kijk eens, ik heb een ongelukje gehad en daarbij mijn knie nogal bezeerd. Nu kan ik niet goed al mijn bagage zelf naar het vliegtuig dragen"

„Wij willen u graag helpen," zei Tom, „maar zou u niet meer aan een kruier hebben?" Hij voelde er niet veel voor om iets met de man te maken te hebben, want zijn gezicht stond hem niet aan. Eigenlijk was het belachelijk om bang te zijn op zo'n vliegveld in het volle daglicht, maar hij kon er niets aan doen.

„O, maar mijn zware bagage is al weggebracht," zei meneer Brook. „Het gaat juist om die kleine dingen en ik ben bang, dat ik het niet alleen klaarspeel. Je moet er die trap mee op, weet je."

Tom voelde zich opeens beschaamd en hij zei vlug: „Natuurlijk, meneer. U gaat zeker ook naar Australië?"

„Ja zeker," zei meneer Brook, terwijl hij grijnslachte. „Ik heb die reis al heel wat keertjes gemaakt." Weer grijnsde hij, waarop Lis onwillekeurig een stapje in Toms richting deed.

„Ik heb niet veel bagage, maar ik heb wel graag één hand vrij." Hij maakte een gebaar om hem om de hoek te volgen. Daar stonden de beide andere mannen nog, zij spraken een vreemde taal. Zij fluisterden. Naast hen stond de bagage.

„Deze jonge vrienden van mij, Elisabeth en Tom Tinford, zullen mij een handje helpen," zei Brook met zijn krakende stem. Hij boog en pakte een kleine tas, een dikke jas en een grote doos bonbons. Tom en Lis deden een stapje vooruit.

„Als jij nu zo vriendelijk wilt zijn om die doos bonbons mee te nemen," zei hij, terwijl hij het pakje aan Lis gaf, „ze zijn voor een jonge vriend van mij in Australië Het is heerlijke Zwitserse chocolade." Hij drukte haar de doos in de handen, maar wimpelde Toms aanbod om de rest te dragen af

„Nee, dat draag ik zelf wel," zei hij en toen wendde hij zich tot zijn vrienden: „Dag, Josef, dag, Frits, het is een fijne vakantie geweest en ik hoop jullie gauw weer eens te zien." Ze maakten een beleefde buiging. Tom en Lis waren even doorgelopen.

Lis fluisterde: „Vind je het niet mal, dat ze in het Engels afscheid nemen, ofschoon het vreemdelingen zijn?"

Tom kon geen antwoord geven, want daar kwam de stewardess al uit het restaurant met de andere reizigers achter zich aan. „Kom, jongens, we gaan weer naar het vliegtuig," zei ze opgewekt

De tweeling sloot zich bij het gezelschap aan; ze waren zo opgewonden, dat het weer verder ging, dat ze meneer Brook helemaal vergaten. Het leek wel alsof ze weer naar huis gingen, toen ze de trap beklommen en nog even achterom naar het vliegveld keken.

„Daar ga je dan, Zwitserland," zei

Tom. „We kunnen tenminste zeggen, dat we er geweest zijn, al was het dan maar voor een uur."

„Leuk, hè, weer in het vliegtuig," zei Lis terwijl ze wegzakte in haar stoel en automatisch de riemen vastmaakte. „Ik begin al helemaal aan het vliegen te wennen." Glimlachend keek ze naar een oudere dame aan de overkant van het middenpad, die op reis was met haar man en haar zoon.

De dame glimlachte terug en leunde toen over naar Lis. „Reis je op je eentje?" vroeg zij.

„Ja," antwoordde Lis, „dat wil zeggen met mijn broer Tom."

„Waar gaan jullie helemaal naar toe?" vroeg de dame.

„Naar Sydney, in Australië," zei Lis trots.

„Alle mensen!" was het antwoord en toen ging ze verder. „Ik ben mevrouw Blessington. Ik ga met mijn man en mijn zoon naar Calcutta. Als je me ooit nodig hebt, dan kom je maar, hoor!"

„Mijn naam is Brook," zei hij plechtig.

„Erg vriendelijk van u," zei Tom beleefd. „Wij zijn Tom en Lis Tinford. Fijn hè, zo'n reis, vindt u ook niet?"

„Ja zeker," stemde mevrouw Blessington glimlachend toe. Ze knikte en leunde achterover om haar riemen vast te maken, terwijl de motoren van het vliegtuig begonnen te ronken. Het ging weer net als bij de start in Londen: eerst langzaam over de startbaan, toen een bocht met de motoren op volle toeren en toen vlugger en vlugger. Daar waren ze al weer van de grond.

Ze hadden afgesproken van plaats te verwisselen na elke tussenlanding, zodat ze allebei op z'n tijd voor het raam zouden zitten. Tom maakte van de gelegenheid direct gebruik en hield het fototoestel voor zijn gezicht. Het licht was niet al te goed en hij vroeg zich af of er wel iets van terecht zou komen. Toch besloot hij het er maar op te wagen. Tenslotte, alleen door te proberen kwam je te weten, hoe je de beste resultaten zou kunnen krijgen.

Een ogenblik later gingen ze door de zachte donzen dekens van de wolken en vlogen toen in helder zonlicht. Onder het vliegtuig zag je een prachtig golvende, witte zee, elke golf met een schitterende, blauwe schaduw.

„Zeg," merkte Tom plotseling op terwijl zij de riemen losmaakten en door een gat in de wolken juist een stukje van de grond zagen als een prachtige landkaart. „Zeg, moeten we die doos chocolade niet aan meneer Brook teruggeven?"

„O ja." Lis deed haar schoudertas open, stond op en keek in het vliegtuig rond. Ze liep het gangpad door en kwam toen terug naar Tom, die juist de luchtkaart aan het bestuderen was.

„Dat is ook wat," zei ze.

„Wat is er?" vroeg Tom afwezig.

„Ik kan meneer Brook nergens vinden," zei Lis. „Ik geloof, dat hij helemaal niet in het vliegtuig zit! Wat doen we nu?"

HOOFDSTUK III

De blinde bedelaar

Tom keek, alsof hij het in Keulen hoor de donderen. Als Lis niet zo verschrikt had gekeken, had hij gedacht dat zij hem voor de mal hield. Zaten ze nu al in moeilijkheden? En ze waren pas een paar uur op reis!

Bij het vertrek was hij zo verdiept geweest in de gebeurtenissen op het vliegveld, dát hij helemaal niet op de reizigers had gelet. Hij had meneer Brook uit het oog verloren. Hij gaf Lis een wenk om te gaan zitten en beet op zijn lip, terwijl hij ernstig nadacht.

„Wacht eens," zei hij plotseling, „ik heb zo'n idee dat ik de oplossing van het raadsel weet." En tot verbazing van Lis drukte hij op het knopje voor de stewardess. Ze kwam direct aanlopen en zei lachend: „Je wilt toch niet zeggen, dat je nu al uitgekeken bent?"

„O nee, nog lang niet," stelde Tom haar gerust. „Maar heeft u misschien een passagierslijst voor me?"

„Een passagierslijst? Natuurlijk!" zei de stewardess, terwijl ze heel verbaasd keek. „Wil je die soms zien?"

„Heel graag."

„Wat een reuze-idee van jou," zei Lis bewonderend, toen de stewardess weg was om de lijst te halen. „Maar als hij nu eens niet op de lijst staat? Of het vliegtuig heeft gemist?"

„Dat kan toch niet," zei Tom. „Heb je dan niet opgemerkt dat ze ons altijd aan strepen op een lijst, als we aan boord komen? Ze zouden heus niet direct opstijgen als iemand niet komt opdagen. Trouwens, ze zouden niet ver hebben behoeven te zoeken naar meneer Brook."

WORDT VERVOLGD

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

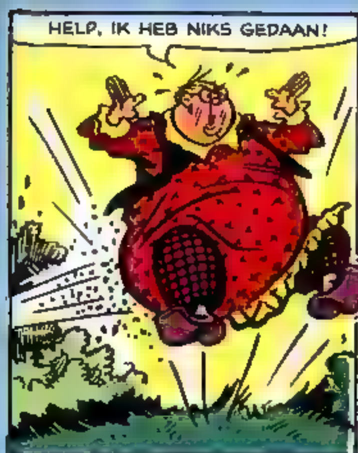

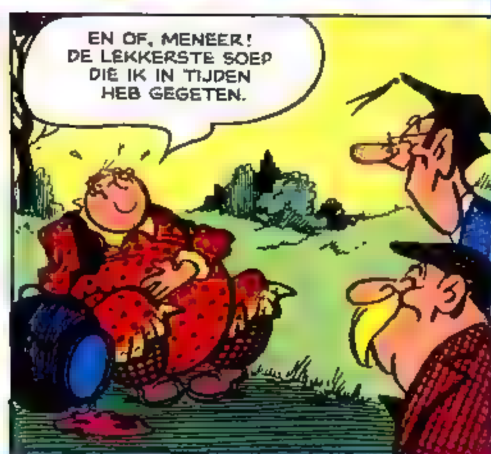

ALS EEN GRAPPENMAKER STRAF KRIJGT...

In Duitsland leefde van 1848 tot 192(een humorist die overal ongelooflijk veel succes oogstte. Op een keer kon deze grappenmaker, die Julius Beckman heette, de verleiding niet weerstaan om de zeer strenge criticus Heinrich Fränkel voor de mal te houden. Fränkel was journalist aan een grote krant in Berlijn en hij had al vaak minder vleiende stukjes geschreven over Beckman. De grappenmaker deed nu tijdens een voorstelling de criticus zo goed na, dat de hele zaal buikpijn kreeg van het lachen. Iedereen had evenveel plezier in de kostelijke grap, behalve het slachtoffer dat óók in de zaal zat en zich erg kwaad maakte. Hij ging zelfs naar de rechter en diende een klacht in wegens belediging. Hij won het proces en de humorist werd tot een onprettige straf veroordeeld: in het openbaar, in aanwezigheid van getuigen moest hij Fränkel vergiffenis vragen.

De criticus nodigde zoveel mogelijk vrienden en bekenden uit om bij dit voor hem zo plezierige ogenblik aanwezig te zijn. Tegen het uur dat Julius Beckman moest verschijnen, zat de kamer van Fränkel dan ook stampvol mensen. Maar het ene kwartier na het andere verstreek, zonder dat de humorist verscheen. Iedereen begon ongeduldig te worden.

Toen, juist op het ogenblik dat enkele gasten al weg wilden gaan, werd er op de deur geklopt. Julius Beckman kwam de kamer binnen en vroeg tot ieders verrassing:

„Woont hier meneer Maier?"

„Neen," antwoordde men hem, „Maier woont hiernaast."

En toen zei Beckman, heel nadrukkelijk, met een kleine buiging in de richting van meneer Fränkel:

„O, ik vraag excuus."

Alle getuigen van het verzoek om vergiffenis hadden ontzettend veel plezier. Alleen meneer Fränkel lachte weer niet.

Wie 't laatst lacht...

DOOR PENELOPE DESMOND

Joy en Bea keken hun klant nieuwsgierig aan. Ze hadden in de vakantie een soort hulpdienst ingesteld - net zo iets als hun medestudenten Eddie en Frans. De man vond het blijkbaar moeilijk zijn probleem uit te leggen, krabde op zijn hoofd, kuchte eens, trok aan zijn das en zuchtte.

Joy keek Bea eens aan en besloot de knoop door te hakken.

„Mijnheer Grant, waarmee kan „Ieders Hulp" u helpen? U kunt het ons best vertellen. U weet, wij doen alle mogelijke karweitjes tegen een kleine vergoeding."

„Het is... eh... een beetje ongewoon," antwoordde de klant blozend. Hij lachte een beetje schaapachtig. „Kijk, het zit zo. Ik kan 's morgens nooit goed uit mijn bed komen. Ik heb twee wekkers, maar ik slaap dwars door het lawaai heen."

Joy en Bea glimlachten tegen elkaar. Dat gebeurde hun ook weleens.

„Maar wat kan „Ieders Hulp" daaraan doen?" vroeg Bea.

„Het volgende," zei mijnheer Grant. „Morgenochtend moet ik beslist de eerste trein naar Londen hebben. Het is heel belangrijk voor me, begrijpt u. En nu wilde ik graag dat jullie mij morgenochtend om vier uur wekt."

De twee meisjes verschoten van schrik. Vier uur? Dát was vroeg!

„Ik laat een lange stok in mijn tuin staan," vervolgde de man, „en daar moeten jullie mee op het raam tikken, net zolang totdat ik uit bed kom. Dat zal wel helpen, denk ik."

„Ja... eh... dat denk ik ook wel," stamelde Joy en schoot toen in de lach. Ze zag zichzelf al zo vroeg staan, tikkend op een ruit om de man uit zijn bed te krijgen.

„Willen jullie het doen?" vroeg hij angstig. „De trein gaat pas om half zes, maar ik wil genoeg tijd hebben."

„Zullen we het doen?" vroeg Joy aan Bea.

„We hebben nog nooit een baantje geweigerd, dus ...!"

„We doen het," viel Joy in.

„Uw adres is?" vroeg Bea zakelijk.

Mijnheer Grant slaakte een zucht van opluchting. „Ik ben jullie erg dankbaar. Eh... ik woon in „Schoonzicht", aan de linkerkant van de Bosweg. Nogmaals mijn hartelijke dank." Hij pakte zijn hoed en stond op. Joy liet hem uit door de kleine wachtkamer, die 's morgens schoongemaakt was. Op de vloer lag echter al weer een stukje papier. Hè, dat hok kon nou ook nooit eens een paar dagen netjes blijven, dacht Joy. Ze bukte zich en stopte het kaartje in haar zak.

Bea zat in het kantoortje op haar te wachten.

„Als wij hem zo vroeg moeten wekken, zullen wij om half vier ons bedje uit moeten komen," begon ze. Joy zuchtte. „We zullen allebei de wekker naast ons neer zetten, dan kunnen we er zeker van zijn op tijd te komen."

Zo werd alles afgesproken en inderdaad, de volgende morgen om ongeveer kwart voor vier wandelden de twee meisjes door de uitgestorven straten van hun stad. Het was al een kwartiertje licht.

„Ik ben nog nooit zo vroeg opgeweest." Bea grinnikte. „Wat zien ze de straten er raar uit, hè?"

Joy knikte slaperig. „Je voetstappen maken een echo tegen de huizen, hoor je wel?" En een tijdje later: „Hier is de Bosweg. Nu moeten we „Schoonzicht" nog zien te vinden."

Halverwege gekomen slaakte Joy een zacht kreetje. „Hier is het." Ze wees op een groot hek, waarop een bordje „Schoonzicht" geschroefd was.

„Juist," knikte Bea. „Kom op." De meisjes liepen de oprijlaan op, naar het huis, waar inderdaad een stok tegen de muur stond.

„Dat zal de paal zijn en dan is dat het raam." Bea wees op het linkervenster; ze lachte: „Pas op, mijnheer Grant, nu gaat het beginnen." Voorzichtig tilde ze de paal op, totdat hij de vensterbank raakte.

Tik, tik, tik... Tik, tik, tik.

Het bleef stil.

Tik, tik, tik. Bea sloeg nu wat harder en met succes. Het raam vloog met een luide klap open en er kwam een woedend mannenhoofd te voorschijn, bekroond met een witte slaapmuts. Mijnheer Grant was het niet!

„Lieve help," hijgde Joy.

„Wat is dat voor een gedoe? Wat doen jullie in mijn tuin, kloppen jullie tegen het raam?"

De man was woedend. De laatste vraag was trouwens overbodig, want Bea hield de stok ongeveer twee centimeter van zijn neus. De meisjes waren haast sprakeloos, maar eindelijk stootte Joy uit: „U bent mijnheer Grant niet?"

„Grant? Nee, en ook niet Dik Trom," schreeuwde de man. „Wat zijn dat voor grappen? Om iemand nu wakker te maken!"

„Maar... maar we dachten... woont mijnheer Grant hier dan niet?" Joy keek hem angstig aan.

„Grant? Nog nooit van gehoord," bulderde de slaapmuts

„Het is toch „Schoonzicht" hier?" vroeg Joy weer.

„Waar praten jullie toch over!" De man trok zijn hoofd naar binnen, maar kwam nog een keer kijken. „Als jullie nu niet gauw zorgt uit de tuin te komen, dan stuur ik de politie op jullie af." En weer verdween het hoofd. Het raam werd gesloten

Verslagen liepen de twee meisjes naar de poort.

„We hebben het verkeerde huis te pakken gehad," bracht Bea eindelijk uit. Joys antwoord was kort. Zij opende het hek en wees op het bordje. Het stond er duidelijk: „Schoonzicht" Bovendien had de stok bij het huis gestaan.

De meisjes keken elkaar verbaasd aan. Bea krabde op haar hoofd en Joy stak woedend haar handen in haar zak. Ze voelde plotseling het stukje papier, dat ze gisteren in de wachtkamer had gevonden Zonder er bij na te denken haalde ze het te voorschijn en keek erop. Ongelovig staarde ze op het stukje papier

„Hier heb ik de oplossing We zijn voor de mal gehouden," zei ze tegen Bea, die het kaartje uit haar handen rukte

„Overal Hulp" las ze; dat was genoeg. Het was de naam van de dienst van Eddie en Frans

„Dus het is het werk van Eddie en Frans." Bea keek in gedachten voor zich uit. „Die hebben natuurlijk onze afspraak gehoord en willen er een stokje voor steken. Ik vind dat geen eerlijke concurrentie meer."

Joy, die gebukt naar het bordje op het hek keek, antwoordde: „Een van hen heeft het kaartje verloren, terwijl hij ons in het wachtkamertje afluisterde. Ze zijn gistermiddag bij ons geweest, weet je nog wel?" Ze zweeg even en vervolgde toen, plotseling opgewonden: „Bea, kijk eens."

Bea bukte zich ook. Met twee kleine haakjes zat het bordje „Schoonzicht" op het hek vast. Joy trok het eraf en daar, geschilderd op het hek, stond duidelijk „De Laurier".

Als in een droom deed Joy het bordje weer aan de haakjes.

„Zo, dus ze hebben eerst het bordje verwisseld en toen de paal bij het raam gezet. Het is „Schoonzicht" helemaal niet."

Joys stem was schel van verontwaardiging. De jongens hadden natuurlijk gehoopt, dat de meisjes naar huis zouden gaan, denkend, dat ze zich hadden vergist. En als zij dan weg waren, zouden Eddie en Frans mijnheer Grant wekken en het geld opstrijken. Dat geld kon Joy en Bea niet eens zoveel schelen, maar het idee dat die twee nare jongens hun te slim af waren. . .

„We moeten er wat aan doen, Joy," begon Bea. „Ze weten niet, dat wij hen doorhebben."

Joy knikte. „Juist, en ik heb al een plan. We verstoppen ons hier in de tuin, wachten totdat ze het bordje en de paal komen halen en volgen ze dan naar „Schoonzicht". Hoe vind je dat?"

Bea greep Joy enthousiast bij de hand „Laten we dan vlug zijn."

Even later zaten de twee meisjes achter een bosje, klaar om Eddie en Frans te verrassen.

Ze zaten nauwelijks vijf minuten of er klonken voetstappen

„Daar zijn ze," siste Joy, maar tegelijk hoorde zij, dat de voetstappen nogal rustig klonken en dat het ook maar de stappen van één man waren. Ze keek op en staarde midden in het gezicht van een politieagent Ze wilde wegduiken, maar begreep dat het vergeefse moeite was. Een beetje schaapachtig stond ze op; Bea volgde haar voorbeeld

„Goedemorgen. . . agent," stamelde Joy. De man zette beide handen in zijn zij.

„Twee jongens hebben me verteld, dat in de tuin hier twee verdachte figuren rondkropen." Hij fronste zijn wenkbrauwen. „Ze blijken gelijk te hebben. Wat voeren jullie uit?"

Toen het tot haar doordrong wat de agent vertelde, brak Bea haast in tranen uit. Dat was de tweede keer, dat de jongen hun te slim af waren. Ze hadden gezien dat zij in de bosjes waren gekropen en hadden het een agent verteld, erop vertrouwend dat hij de meisjes wel weg zou sturen

Joy begreep, dat het hopeloos was de agent alles uit te leggen. Hij zou het nooit geloven, maar ja. . . ze zou het proberen

„Ziet u. . . we zouden een zekere mijnheer Grant wekken, die moet een vroege trein hebben. . ." begon ze

„Maar we kwamen bij het verkeerde huis," vulde Bea aan „We hebben per ongeluk de bewoner van dit huis gewekt "

De agent keek hen aan. Hij had veel vreemde verhalen gehoord, maar zo iets? Nee, dat nog nooit

„Zo," merkte hij op. „Ik ken de bewoner. Hij slaapt in die kamer links boven. We zullen het hem eens vragen." En de politieman stevende op het huis af. Hij pakte de stok en tikte tegen het raam

Wéér vloog het open en wéér verscheen het hoofd met de slaapmuts. De eigenaar van het hoofd zag de agent niet dadelijk

„Alweer die twee verdraaide meisjes," brulde hij en toen „Goeie help, agent, wat gebeurt er toch allemaal?"

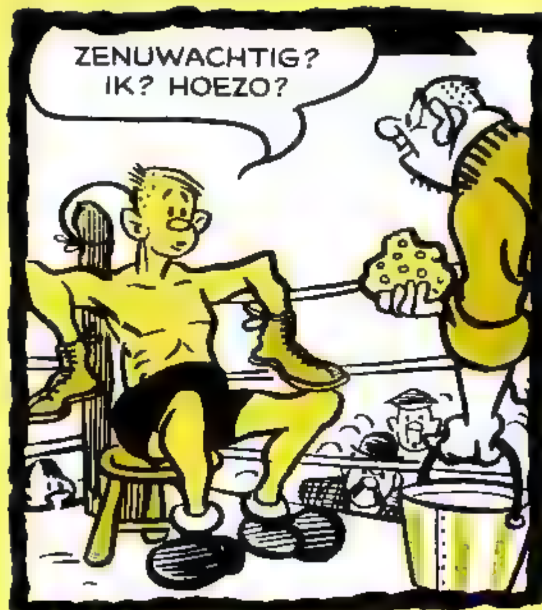
„Als ik het goed begrijp, hebben deze twee dames u al gewekt?" vroeg de agent

„Zeker, houdt u maar op. Neem ze alstublieft mee! Als ze nog eens terugkomen, staat er een emmer water voor ze klaar."

Boem! het raam werd gesloten

De agent draaide zich om, nadat hij de stok neergezet had Hij greep Bea en Joy bij de arm en voerde hen buiten het hek

De twee meisjes voelden zich wanhopig. Het leek erop dat Eddie en Frans nu volledig gezegevierd hadden En intussen lag mijnheer Grant nog steeds te slapen. Misschien droomde

hij er wel van dat „Ieders Hulp" naar hem onderweg was om hem te wekken.

„Stop," riep Joy plotseling. „Hier hangt. . ." Ze maakte haar zin niet af. Het bordje „Schoonzicht" was van het hek verdwenen, terwijl ze zeker wist dat ze het er weer aan gehangen had

Het bleef echter niet lang een mysterie. Eddie of Frans had het onder zijn jas gestopt, want daar stonden ze, bij het hek.

Eddie schudde droevig zijn hoofd.

„Ach, ach, opgepakt? Dus we hadden toch gelijk, Frans. Dat ziet er verdacht uit"

Frans knikte meewarig. „U neemt ze zeker mee?"

De politieman antwoordde niet, maar voor Joy en Bea was het te veel geweest

„Bedriegers," schreeuwde Joy

„Julhe hebben het hele plan in elkaar gezet. Jullie willen ons onze klant afnemen," begon ook Bea.

Beng! Daar ging het raam weer open, maar de agent wachtte niet op de woordenvloed van de woedende slaapmuts Hij pakte de meisjes opnieuw bij de arm en sleepte ze haastig mee.

Voorbij de eerste hoek bleef hij hijgend staan

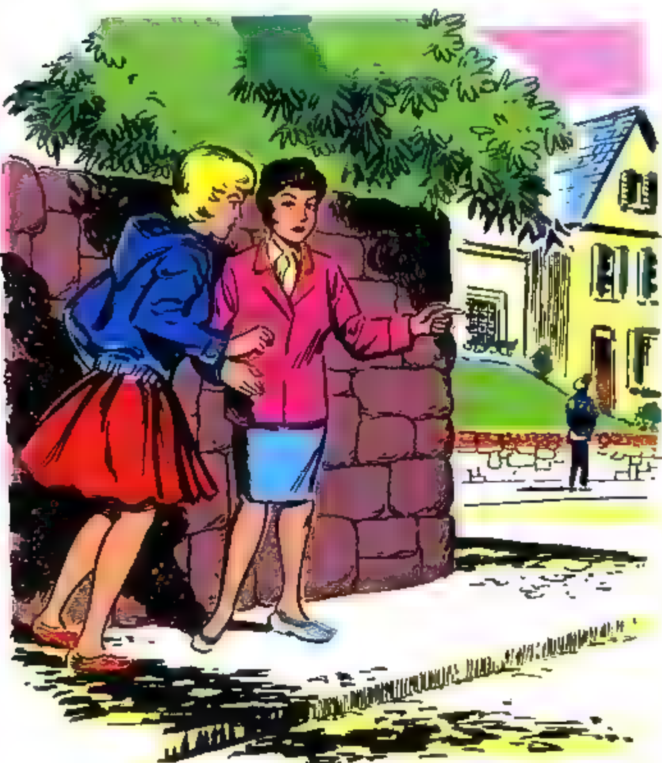
„Jullie mogen blij zijn, dat ik het beschouw als een domme grap," zei hij bars. „Dus zorg dat je wegkomt en kom niet terug. Ik zal op jullie letten."

Met zijn armen over elkaar geslagen keek hij hoe „Ieders Hulp" langzaam wegslenterde

„Hopeloos," zuchtte Bea en ze keek wanhopig naar Joy. De zege van de jongens was volkomen. Joy had een verbeten trek om haar mond en scheen niets te horen van Bea's woorden. Onverwacht greep ze Bea's hand.

„Ik heb het. Kom! Hollen!" zei ze zachtjes en hand in hand renden de meisjes de straat in tot de eerste zijstraat links. Joy sleepte Bea mee, het straatje in, om een eindje verder weer linksaf te slaan. Nog één keer gingen ze links een straat in en toen stonden ze weer op de Bosweg. Joy en Bea waren een blokje om gerend

„Wat wil je toch?" vroeg Bea buiten adem. Met trillende vinger wees Joy naar de andere hoek; met zijn rug naar hen toe stond daar de agent. Hij schuifelde even met zijn voeten en begon toen te lopen. Een ogenblik later was hij uit het gezicht verdwenen

„Wat wil je toch?" vroeg Bea buiten adem.

„Prachtig," mompelde Joy. „En nu, op je tenen"

„Wat ga je toch doen?" fluisterde Bea, een beetje angstig.

„We gaan terug naar het huis," antwoordde Joy kortaf

„Maar waarom?"

„Daar zijn de jongens nu. Ze hebben natuurlijk ook gewacht tot de agent was verdwenen en willen de stok halen."

Opgewonden volgde Bea haar vriendin, die voorzichtig naar het hek sloop van „De Laurier" en in de tuin gluurde. En inderdaad, daar was Eddie, die zich bukte om de stok te pakken

Op hetzelfde ogenblik bukte ook Joy zich. Ze pakte een handvol steentjes en gooide die tegen het raam van de slaapkamer

„Let op," siste ze.

Joy had de bedreiging onthouden, die de eigenaar van de slaapmuts had geuit. En hij hield woord, want onmiddellijk vloog het raam open en. . . pets! Een flinke scheut water daalde neer op de verbaasde gezichten van Eddie en Frans

„Hier, dat hebben jullie tenminste te pakken," snauwde de slaapmuts. „Willen jullie misschien ook de emmer nog?"

Door en door nat wankelden Eddie en Frans achteruit.

„Ik heb er schoon genoeg van," schreeuwde de woedende man. „Ik kom wel even naar beneden." En een seconde later stond hij voor de angstige jongens. Hij greep ze beet en schudde ze heen en weer als zoutzakken

„Jullie zijn zeker vrienden van die twee meisjes?" zei hij stampend van woede

„Nee, helemaal niet," riep Frans uit, het water uit zijn ogen vegend. „We wilden mijnheer Grant wakker maken."

„Alweer die mijnheer Grant," riep de slaapmuts uit. „Ik geloof er niets van Jullie willen mij alleen plagen."

„Heus, mijnheer, Grant woont hier acht huizen vandaan," antwoordde Eddie.

„Dát was alles wat de meisjes wilden weten. Joy duwde heel voorzichtig het hek een eindje open, greep het uiteinde van de stok en trok die zachtjes naar buiten. Noch de boze man, noch de natte jongens merkten er iets van

„Acht huizen verder," fluisterde Bea. „Kom op."

Na een halve minuut stonden ze voor het huis van mijnheer Grant. Ze hoefden alleen maar naar het hek te kijken om te zien, dat ze goed waren. Twee kleine, lege haakjes waaraan het verdwenen naambordje moest hangen, waren het bewijs.

Joy kwam onmiddellijk in actie met de stok. Tien stevige tikken op het raam waren voldoende. Er klonk geruis uit de kamer en het volgende moment knikte een slaperig hoofd met verwarde haren de vriendinnen vriendelijk toe

„Prachtig gedaan, meisjes. Een beetje laat misschien, maar ik heb toch nog tijd genoeg om mijn trein te halen. Wacht een seconde. . ." Het hoofd verdween, maar keerde snel terug.

„Vang!" riep mijnheer Grant

Een envelop dwarrelde naar beneden. Er zat een bedrag in dat tweemaal zo groot was als ze hadden afgesproken.

„Ik heb het maar verdubbeld," zei mijnheer Grant vrolijk. „Dat is het mij wel waard. Mijn hartelijke dank"

Terwijl het raam dicht ging, wandelden Joy en Bea naar het hek, dolblij. Maar plotseling bleven ze stilstaan

„Wat zie jij, Bea?" vroeg Joy luidkeels

Vlak langs hen liepen Eddie en Frans, nog steeds kletsnat en bovendien met hier en daar een blauwe plek. De bewoner van „De Laurier" was wel heel erg woedend geweest

Joy grijnsde en zwaaide met de envelop. „Toch wel aardig van die mijnheer Grant, hè, Bea, om tweemaal zoveel te geven."

De jongens zeiden niets, maar hun blikken waren duidelijk genoeg. . .

AVONTUUR IN DE NATUUR

EEN REEBOK VECHT GRAAG

„Wouw! Wouw!" Een zware basstem deed het bos daveren. Schallende echo's rolden over de heuvels. De diepe stilte die volgde, was geladen met dreiging, met de dreiging van een zwaargewicht herdershond die elk ogenblik te voorschijn kon springen. „Wouw!" Takken bogen krakend uiteen. Daar stond een reebok, de fiere kop met het korte, blankgeslepen gewei omhoog. Van hem was het barse geblaf afkomstig. Hij had iedereen die hem horen wilde, uitgedaagd om zich met hem te meten in snelheid en kracht. Zijn slanke voorhoeven schraapten strijdlustig over de grond. Hij had nauwelijks geduld om te luisteren of er zich in de verte een soortgenoot meldde. Rusteloos draafde hij langs de beek, zich zelfs geen tijd gunnend om een slok te drinken. „Wouw!"
Met geweldige sprongen had hij de steile helling beklommen, toen hij boven hijgend stilstond. Er klonk een onderdrukt geblaf beneden hem. Er ritselde iets in de struiken. Een glimp van een roodbruin dier was voor de reebok voldoende. „Wouw!" Hij stormde omlaag als een wervelwind. Juist bijtijds. Want de vertwijfelde reegeit had al vele vergeefse pogingen gedaan om de vos te verjagen uit de buurt van de dichte heipollen, waarin haar kalfje lag te slapen. De vos scheen te weten dat er buit te halen was en onverstoorbaar zocht hij verder. De lange tong lekte uit zijn bek, waarin een scherp gebit blikkerde. De reebok aarzelde geen moment. Zo heftig was zijn aanval, dat de vos er zonder tegenspreken vandoor ging. En hij haastte zich meer dan hij ooit gedaan had om een haas in te halen. Hij rende als een bezetene om het gladgeslepen scherpe gewei van de kwade reebok voor te blijven.

WAT HOORT BIJ WIE?

Zeven dieren hebben hun meester uit het oog verloren. Iedereen roept en zoekt zijn eigen dier. Maar welk dier hoort bij welke van de zeven personen?

VOORZETPUZZEL

R O M P
O V E R
V A A L
A R I E
R I E M
L A N D
R O T S

Van deze woorden ga je nieuwe goede woorden maken door er één letter vóór te zetten. Omschrijvingen van deze woorden heb je niet nodig, want je kunt in op één na alle gevallen maar op één manier een goed woord krijgen.

Alleen werkwoordvormen mag je niet gebruiken. Als je klaar bent, moeten de letters die je ervoor gezet hebt, van boven naar beneden de naam van een muziekinstrument vormen.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Wat hoort bij wie?

4 bij A.
5 bij B.
1 bij C.
3 bij D.
2 bij E.

Wanneer leefden zij?

Vóór 1800 leefden:

1 *Hugo de Groot*, beroemd Nederlands rechtskundige (1583-1645).
2 *Marco Polo*, Venetiaans ontdekkingsreiziger (1254-1324).
4 *Witte de With*, Nederlands vice-admiraal (1599-1658).
7 *I. Newton*, Engels wis- en natuurkundige (1642-1725).
10 *Godfried van Bouillon*, een van de leiders van de eerste kruistocht (1060-1100).

Ná 1800 leefden:

3 *Napoleon III*, keizer der Fransen (1808-1873).
5 *F. Mendelssohn Bartholdy*, Duits componist (1809-1847).
6 *David Livingstone*, Brits ontdekkingsreiziger (1813-1873).
8 *J. C. J. van Speijk*, Nederlands zeeofficier (1802-1831).
9 *Jules Verne*, Frans schrijver. (1828-1905).

DICKIE DAPPER

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

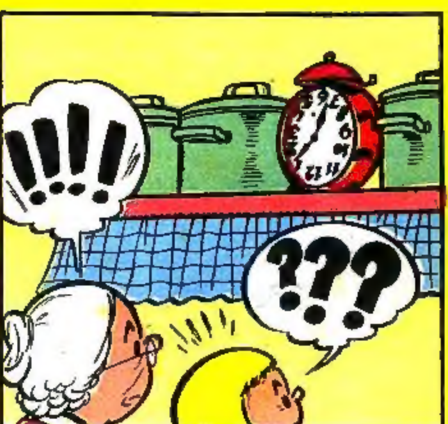

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.